

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 20.05.1966, sp. zn. 11 Tz 18/66, ECLI:CZ:NS:1966:11.TZ.18.1966.1

Číslo: 39/1966

Právní věta: Poškozený není ve smyslu § 142 odst. 1 tr. ř. oprávněn k podání stížnosti proti usnesení vyšetřovatele, jímž bylo trestní stíhání zastaveno podle § 172 tr. ř. Stížnost poškozeného je proto podána osobou neoprávněnou a nutno ji podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. zamítnout.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 20.05.1966

Spisová značka: 11 Tz 18/66

Číslo rozhodnutí: 39

Číslo sešitu: 6-7

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Poškozený

Předpisy: 141/1961 Sb. § 142 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 39/1966 sb. rozh.

Poškozený není ve smyslu § 142 odst. 1 tr. ř. oprávněn k podání stížnosti proti usnesení vyšetřovatele, jímž bylo trestní stíhání zastaveno podle § 172 tr. ř. Stížnost poškozeného je proto podána osobou neoprávněnou a nutno ji podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. zamítnout.

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu z 20. května 1966 - [11 Tz 18/66](#).)

Vyšetřovatel Městské správy VB Praha usnesením ze dne 21. října 1965 zastavil trestní stíhání proti obviněnému, stíhanému pro trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti.

Proti tomuto usnesení podal poškozený stížnost. Obvodní prokurátor tuto stížnost usnesením ze dne 28. 12. 1965 zamítl podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. jako nedůvodnou.

Ke stížnosti pro porušení zákona, podané generálním prokurátorem, Nejvyšší soud usnesení obvodního prokurátora ze dne 28. 12. 1965 zrušil a podle § 271 odst. 1 tr. ř. sám rozhodl ve věci.

Z odůvodnění:

Podle § 172 odst. 3 tr. ř. musí vyšetřovatel nebo vyhledávací orgán opis usnesení o zastavení

trestního stíhání doručit obviněnému a poškozenému.

Z tohoto ustanovení však nelze dovozovat, že by poškozený byl oprávněn k podání stížnosti proti usnesení o zastavení trestního stíhání.

Oprávnění poškozeného vymezuje ustanovení § 43 odst. 1, 2 tr. ř. Podle § 43 odst. 2 tr. ř. poškozený, který má podle zákona nárok na náhradu škody, jež mu byla způsobena trestným činem, je oprávněn také navrhnout, aby soud v odsuzujícím rozsudku uložil obžalovanému povinnost tuto škodu nahradit.

Tento rozsah oprávnění poškozeného je vyjádřen i v ustanovení § 246 odst. 1 písm. d) tr. ř., podle něhož může rozsudek odvoláním napadnout poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pouze pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Z těchto zákonných ustanovení vyplývá, že poškozený může uplatňovat svá práva jen v tomto zákonem vymezeném rozsahu. Proto jen v případech, kdy je rozhodováno o jeho nároku na náhradu škody, opravňuje jej zákon k podání opravného prostředku jako osobu, jíž se rozhodnutí přímo dotýká (§ 142 odst. 1 tr. ř.).

Nepřísluší proto poškozenému právo stížnosti proti usnesení, jímž bylo zastaveno trestní stíhání proti obviněnému. Obvodní prokurátor proto svým rozhodnutím porušil zákon v ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř., když zamítl stížnost poškozeného jako bezdůvodnou a nikoliv podle § 148 odst. 1 písm. b) tr. ř. jako podanou osobou neoprávněnou.